

“Ἔγώ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 14' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
πνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 109ον | Ἰούνιος 2019 | 4335

ΠΥΡΦΟΡΟΙ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΦΟΡΟΙ

Στους πνευματικούς αγώνες οί μάχες δὲν γίνονται με ἀριθμούς. Ἡ νίκη δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποσοτικὴ δύναμη, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ποιοτικὴ ὑπεροχή. Αὐτὸ ἰσχύει καὶ στὸν Χριστιανισμό. Ὁ χριστιανικὸς δυναμισμὸς καὶ οί πνευματικὲς κατακτήσεις του δὲν στηρίχθηκαν ποτὲ στὴν ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ οὔτε στὴν ὑλικὴ δύναμη. Τὰ νούμερα δὲν ἔπαιζαν κανένα ρόλο στὴ θρησκεία ποὺ σκόπευε πάντα νὰ μορφώνει προσωπικότητες καὶ ὄχι ἀνώνυμες μάζες. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς μας τὸ διεκήρυττε πάντοτε. Οί μαθητὲς Του θὰ εἶναι οί λίγοι. Οί λίγοι ποὺ θὰ ἀναμορφώσουν με τὴν ἀγάπη ὅλο τὸν κόσμο. Θὰ εἶναι «**τὸ μικρὸν ποίμνιον**» ποὺ θὰ πορεύεται συνειδητὰ, θὰ ἀγωνίζεται ἀποφασιστικὰ καὶ δὲν θὰ ἄγεται σὰν ἀγέλη. Αὐτὸ «**τὸ μικρὸν ποίμνιον**» μᾶς συνιστᾶ νὰ μὴ τὸ φοβούμεστε, γιατί σ' αὐτὸ «**εὐδοκεῖ**» (Λουκ. 1β' 32) ὁ οὐρανὸς καὶ ἐλπίζει ἡ γῆ.

Παρόμοιες εἰκόνες θὰ χρησιμοποιοῦσι ὁ Κύριος, γιὰ νὰ τονίσει τὴν ξεχωριστὴ φύση τῆς βασιλείας Του ποὺ ἤλθε νὰ ἰδρύσει ἐδῶ στὴ γῆ. Δὲν θὰ εἶναι γήινη, ὑλική, ἀλλὰ πνευματικὴ. Δὲν θὰ στηρίζεται στὴν ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ, ἀλλὰ στὸν δυναμισμὸ τῆς ψυχῆς, στὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ ἴδιος κάνει λόγο γιὰ τὴ «**ζύμη, ἣν λαβοῦσα γυνή, ἐνέκρυσεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον**» (Ματθ. 1γ' 33). Καὶ ἀλλοῦ παρομοιάζει τοὺς μαθητὲς Του με «**τὸ ἄλας τῆς γῆς**» (Ματθ. ε' 13). Καὶ τὸ ἄλατι εἶναι πάντα λίγο καὶ χρησιμοποιοεῖται σὲ μικρὲς ποσότητες, τὰ ἀποτελέσματά του ὅμως εἶναι τόσο δυνατά. Ὅλα αὐτὰ εἶναι παραβολικὲς εἰκόνες ποὺ ὑπογραμμίζουν ὅτι ἡ δύναμη τοῦ πνεύματος δὲν ὑπολογίζεται με κριτήρια ποσοτικά.

Πόσοι ἦταν οί Ἀπόστολοι; Καὶ ὅμως οί δώδεκα αὐτοὶ ἄσκημοι ψαράδες κατόρθωσαν με τὴ ζωντανή τους πίστη νὰ φέρουν τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου στὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ νὰ ἀναμορφώσουν ὅλο τὸν τότε γνωστὸ κόσμο. Ποιὸς μπορούσε νὰ φανταστεῖ ἕνα τέτοιο ἀπίστευτο θαῦμα; Καὶ ὅμως τὸ θαῦμα ἔγινε πραγματικότητα, γιατί ἦταν θαῦμα τῆς πίστεως. Οί ὀλιγάριθμοι καὶ ἀπλοῖκοι καὶ περιφρονημένοι ψαράδες, χωρὶς ὑλικά μέσα καὶ κοινωνικοὺς τίτλους, πραγματοποίησαν ἔργο μοναδικό. Πέτυχαν ὄχι ἀπλῶς μερικὲς ἐξωτερικὲς μεταρρυθμίσεις ἢ κοινωνικὲς μεταβολές, ἀλλὰ τὸ πιὸ σπουδαῖο καὶ πιὸ δύσκολο: Πέτυχαν νὰ μεταβάλουν καὶ νὰ ἀναγεννήσουν ψυχές. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχαν νὰ ἀντιπαλαίσουν με ὅλο τὸν εἰδωλολατρικὸ κόσμο, με τὰ φοβερὰ

βασανιστήρια καὶ τὶς σαρκαστικὲς εἰρωνεῖες. Καὶ συχνὰ τὴ μαρτυρία τῆς πίστεως τὴν ἐπισφράγιζαν με τὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς.

Τὸ ἴδιο ἴσχυε καὶ με τοὺς πρώτους Χριστιανούς. Λίγοι αὐτοὶ ἀσκοῦσαν μοναδικὴ φωτιστικὴ καὶ ἀναγεννητικὴ ἐπίδραση στοὺς γύρω τους. Καὶ τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας τους θὰ τὸ ἀνακαλύψουμε ἂν στραφοῦμε με προσοχὴ στὶς πηγές τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Αὐτὸ ποὺ κάνει ἐντύπωση ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ διαβάσει τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, εἶναι ὁ φλογερὸς ζῆλος κάθε Χριστιανοῦ νὰ φέρει τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου παντοῦ. Εἶναι μία ἐσωτερικὴ ἀναγκαιότητα ἢ μαρτυρία τῆς πίστεως γιὰ ὅλους τοὺς πρώτους Χριστιανούς. Ξέρουν καλὰ πὼς Χριστιανὸς δὲν σημαίνει ἀπλῶς ἄνθρωπος ποὺ δέχθηκε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ἢ ἔστω γιὰ τὸ στενὸ περιβάλλον του τὴν ἀλήθεια. Ἐχει χρέος ἱερὸ νὰ τὴν ὁμολογεῖ καὶ νὰ τὴν διακηρύττει χωρὶς δισταγμὸ ἢ φόβο.

Χριστιανὸς δὲν σημαίνει ἀπλῶς ἄνθρωπος ποὺ δέχθηκε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ἢ ἔστω γιὰ τὸ στενὸ περιβάλλον του τὴν ἀλήθεια. Ἐχει χρέος ἱερὸ νὰ τὴν ὁμολογεῖ καὶ νὰ τὴν διακηρύττει χωρὶς δισταγμὸ ἢ φόβο.

Ἦταν πράγματι λίγοι οί πρώτοι Χριστιανοί. Ἀλλὰ τί σημασία εἶχε αὐτό; Σημασία εἶχε ὅτι στὴν καρδιά τους ἔκαιγε ἄσβηστη ἢ φλόγα τῆς πίστεως. Πυρφόροι καὶ πνευματοφόροι καθὼς ἦταν, ἀκτινοβολοῦσαν τὸ φῶς καὶ τὴ θερμότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ εἶναι γνωστοὶ οί καρποὶ τοῦ Πνεύματος, «**ἡ ἀγάπη, ἡ χαρὰ, ἡ εἰρήνη**» καὶ τόσοι ἄλλοι. Αὐτὴ τὴν ἀγάπη πρόσφεραν ἄφθονη σὲ φίλους καὶ ἐχθρούς. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίαση μέσα στὶς δυσκολίες καὶ τοὺς κινδύνους δὲν ἦταν κάτι τὸ ἐξωτερικὸ καὶ παροδικό. Ἦταν κατάσταση ψυχῆς. Πήγαζε ἀπὸ τὴν ἀστείρευτη πηγὴ, τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Καὶ τὸ πλούσιο αὐτὸ ρεῦμα τῆς χαρᾶς, τῆς ἐσωτερικῆς εἰρήνης, οί Χριστιανοί δὲν τὸ κρατοῦσαν γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους. Τὸ πρόσφεραν καὶ στοὺς ἄλλους. Γιὰ νὰ δροσίσουν τὶς κουρασμένες ψυχές. Ἡ μικρὴ ζύμη ζύμωνε ἀθόρυβα ὀλόκληρο τὸ φύραμα. Ἡ ζωὴ τῶν σημερινῶν Χριστιανῶν, ἡ ζωὴ μας, ἀποτελεῖ εἰκονογραφημένη παρουσίαση τῆς πίστεώς μας;

ΠΕΤΡΟΣ: Ο ΦΛΟΓΕΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ Χριστιανοί που μπαίνουν διστάζοντας στο δρόμο της χριστιανικής τελειότητας. Πόση αντίθεση μεταξύ αὐτῶν καὶ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, τοῦ ὁποῦ τῆ μνήμη μαζί με τῆ μνήμη τοῦ ἀπόστολου Παύλου ἐορτάζουμε! Ἄς θερμανθοῦμε μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸν ζῆλο, πὺ κατέφλεγε τὴν ψυχὴ τοῦ πρωτοκορυφαίου τῶν Ἀποστόλων.

Ὁ Πέτρος εἶναι φλογερὸς στὴν πίστη του. Ὄταν ἀκολούθησε τὸν Κύριο, πίστευε μὲν ὅτι βρῆκε τὸν Μεσσία, ἀγνοοῦσε ὅμως ἀκόμη τὸ μυστήριον τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου. Λίγο-λίγο ὅμως ἡ ψυχὴ του φωτίσθηκε πλήρως. Τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου μαρτυροῦσαν τὴ θεία προέλευσή του καὶ ὁ Ἀπόστολος αἰσθανόταν ὅλο καὶ ζωηρότερα, ὅτι στὸ πρόσωπο τοῦ Διδασκάλου ὑπῆρχε κάτι, πὺ ξεπερνοῦσε τὴν ἀνθρώπινη φύση. Ὑπὸ τὴν ἐπενέργεια τῆς θείας χάριτος ὁ Πέτρος πίστεψε στὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. **«Ὑμεῖς τίνα με λέγετε εἶναι;»** ρώτησε μιὰ μέρα ὁ Κύριος τοὺς μαθητὲς του. Ὁ Πέτρος, μὲ ὅλη τὴν ὁρμὴ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ὡς ἐκπρόσωπος τῶν ἄλλων: **«σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος»**.

Παρουσιάζει πίστη ζῶσα καὶ ἐνεργή. Ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς εἶναι Θεός, ὁ Πέτρος πιστεύει χωρὶς κανένα ἀπολύτως δισταγμὸ στὴ διδασκαλία του. Ὁ Διδάσκαλος λέει στὰ πλήθη, πὺ τὸν ἄκουγαν, ὅτι θὰ τοὺς ἔδινε νὰ φάνε τὴν σάρκα του. Ἐπρόκειτο δηλαδὴ περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας. Στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν **«πολλοὶ ἀπῆλθον ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω καὶ οὐκέτι μετ' αὐτοῦ περιεπάτουν»**. Ὁ Πέτρος μαζί με τοὺς ἄλλους στενοὺς μαθητὲς παραμένει πλησίον τοῦ θείου Διδασκάλου: **«Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; τοῦ λέει. Ρήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις»**.

Ἐφ' ὅσον ὁ Ἰησοῦς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, ὁ Πέτρος θὰ ἀψηφᾷ στὸ ὄνομά του ὅλες τὶς δυσκολίες. Θὰ πηδῆξει ἀπὸ τὸ πλοῖο γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Κύριο καὶ θὰ περπατήσῃ πάνω στὰ κύματα. Θὰ ἀρχίσει νὰ βυθίζεται καὶ πάλι θὰ ἀνορθωθεῖ. Μιὰ μορφή με μεγάλες καὶ ἀπότομες μεταπτώσεις. Ἀπὸ τὸν πιὸ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ στὴν πιὸ μεγάλη ἀπαισιοδοξία. Ἀπὸ τὴν πιὸ δυνατὴ ὁμολο-

γία στὴν πιὸ δειλὴ ἄρνηση. Καὶ ὅμως μέσα σ' αὐτὴ τὴν αὐθόρμητη ψυχὴ, πὺ παρὰ τὶς πτώσεις τῆς ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει ἀγνή καὶ πιστή, γίνεται μιὰ τρομερὴ πάλη. Καὶ στὶς πιὸ τραγικὲς καὶ δύσκολες στιγμὲς δὲν παύει νὰ ἀγωνίζεται, νὰ μετανοεῖ, νὰ σηκώνεται.

Ὁ Πέτρος εἶναι θερμὸς στὴ μετάνοιά του. Παρὰ τὴν ὀλοψυχὴ πρὸς τὸν Κύριο ἀφοσίωση, ὁ Πέτρος εἶχε καὶ μιὰ ὥρα λιποψυχίας. Ἀρνήθηκε τρεῖς φορές τὸν Κύριο, τοῦ ὁποῦ μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸ εἶχε ὁμολογήσει ἄλλοτε τὴν θεότητα. Βαρὴ πτώση ὁμολογουμένως. Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε τὴν πτώση αὐτή, γιὰ νὰ δώσει στὸν Πέτρο μεγάλα καὶ ἀνεξάλειπτα μαθήματα. Ἀμάρτημα βαρὺ πὺ ἐπανορθώθηκε μὲ μιὰ τέλεια συντριβή. **«Στραφεὶς ὁ Κύριος ἐνέβλεψε τῷ Πέτρῳ»**.

Στὸ βλέμμα αὐτοῦ Κυρίου ὑπῆρχε τόσος πόνος καὶ τόση εὐσπλαχνία, πὺ στὸ ἀντίκρισμα αὐτὸ ἡ καρδιὰ τοῦ Ἀποστόλου συντρίφθηκε καὶ ὁ Πέτρος ξέσπασε σὲ λυγμούς. **«Καὶ ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς»**, σημειώνει ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστής.

Ὁ Πέτρος εἶναι θερμὸς στὴν ἀγάπη του. Ἡ ἀγάπη τοῦ Πέτρου δὲν εἶναι χλιαρὴ ἢ συναισθηματική. Εἶναι πραγματική, ἐνεργητική, ἰσχυρή. Εἶναι ἀγάπη πὺ τὰ δίνει ὅλα καὶ δίνεται χωρὶς κανένα περιορισμὸ, ὑπολογισμὸ καὶ ἐπιφύλαξη. Ὁ Πέτρος λησμονεῖ τὸν ἑαυτό του. Ἐπάνω στὸ Θαβῶρ θέλει νὰ στήσῃ τρεῖς σκηνές: μία γιὰ τὸν Ἰησοῦ, μία γιὰ τὸν Μωυσῆ καὶ μία γιὰ τὸν Ἡλία. Γιὰ τὸν ἑαυτό του δὲν σκέπτεται τίποτα. Ὁ Πέτρος εἶναι πάντοτε πρόθυμος γιὰ νὰ προσφέρει ὑπηρεσίες. Ἀνεβαίνει στὸ μνημεῖο τὸ πρῶτὸ τῆς Ἀναστάσεως. Μιλᾷει στὰ πλήθη τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Κηρύττει μὲ πύρινο ζῆλο τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Κυρίου. Ὁ Πέτρος ἐπισφραγίζει τὴ θερμὴ πρὸς τὸν Κύριο ἀγάπη του μὲ τὴ θυσία τῆς ζωῆς του.

Ἐὰν καὶ ἡ δικὴ μας ζωὴ ἀνταποκρινόταν πλήρως πρὸς τὴν πίστη μας! Ἐὰν καὶ μεῖς εἶχαμε τὴν τέλεια συντριβὴ γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας! Ἐὰν δὲν θέταμε ὅρια στὴν πρὸς τὸν Κύριο θερμὴ ἀγάπη μας! Ἀσφαλῶς, πόσα θαυμαστὰ ἀποτελέσματα θὰ βλέπαμε στὴν πνευματικὴ μας πορεία, στὴν καθημερινὴ μας ζωὴ, ἀλλὰ καὶ στὴν οἰκογένειά μας καὶ στὴν κοινωνία μας.

«ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΗΛΘΕΣ ΣΕ ΜΕΝΑ;»

Ἄν ἤξεραν ἐκεῖνοι ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὰ φιλόφρονά αἰσθήματα τῶν καλῶν καὶ τοὺς ἐξαπατοῦν, πόση ζημιὰ κάνουν μὲ τὴν ἀπάτη τους στοὺς ἀληθινὰ ἀναξιοπαθοῦντες! Καὶ ἂν ἤξεραν ἐπίσης οἱ ὑπερδιστακτικοί, ποὺ γενικεύουν τὴν ἀπάτη τῶν λίγων καὶ γίνονται φιδωλοὶ πρὸς ὅλους καὶ δὲν ἀνοίγουν ποτὲ καὶ σὲ κανένα τὸ χέρι ἀπὸ τὸ φόβο μήπως ἡ ἐλεημοσύνη τους πέσει στὸ κενό, πόσο ἀδικοῦν αὐτοὺς ποὺ ἔχουν πραγματικὰ ἀνάγκη! Ἐνα περιστατικὸ εἶναι ἀποκαλυπτικὸ. Τὸ μεταφέρουμε ὅπως ἀκριβῶς δημοσιεύθηκε σὲ γαλλικὸ περιοδικό.

«Ἡ σκηνὴ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Μασσαλίας, τὴν παραμονὴ τῆς ἐορτῆς τῆς Μπντέρας. Ὁ Γιάννης, ἕνας 17χρονος μαθητὴς, θέλει νὰ βρῆται μὲ τὴν οἰκογένειά του τὴν ἡμέρα αὐτή. Βιάζεται, λοιπόν, νὰ προλάβει νὰ πάρει τὸ τελευταῖο τραῖνο, γιὰ νὰ πάει στὴν πόλη ποὺ κατοικοῦν οἱ γονεῖς του. Μόλις φθάνει στὴ θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων ἀνακαλύπτει, πῶς μὲ τὴ βιασύνη του δὲν πῆρε μαζί του τὸ δεκάευρω, ποὺ εἶχε γιὰ τὸ ταξίδι του. Τὰ κέρματα ποὺ βρῆκε στὴν τσέπη του δὲν τοῦ ἔφθαναν γιὰ τὸ εἰσιτήριο. Τοῦ ἔλειπαν 7 εὐρώ. Τί νὰ κάνει τώρα; Νὰ γυρίσει πίσω δὲν προλάβει. Μιὰ λύση τοῦ ἔμενε νὰ ἀπευθυνθεῖ μέσα ἐκεῖ σὲ κάποιον φιλόφρονά νὰ τὸν βοηθήσει νὰ συμπληρώσει τὸ ποσό.

Στέκεται μπροστὰ στὴ θυρίδα καὶ διηγεῖται τὴν περιπέτειά του στὰ πρόσωπα ποὺ ἔρχονται. Παρακαλεῖ νὰ τὸν διευκολύνουν, δίνοντάς του ἔστω ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα εὐρώ. Ἀλίμονο! Πόσο ἔπεσε ἔξω! Κανένας δὲν θέλει νὰ τὸν πιστέψει. Νομίζουν πῶς βρίσκονται μπροστὰ σὲ κάποιον τεμπέλη, ποὺ θέλει νὰ ἐκμεταλλευτεῖ τὴν καλοσύνη τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπελπισμένος, γιατί ἡ ὥρα τῆς ἀναχώρησης τοῦ τρένου ἔφθασε, ἀπευθύνεται στὸν ἐλεγκτὴ καὶ τοῦ ἐξηγεῖ τὴν περίπτωσή του, ἐλπίζοντας ὅτι αὐτὸς κάπως θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ. Ἡ ἴδια ἀπογοήτευση καὶ ἐδῶ. Μὲ αὐστηρὴ φωνὴ τὸν προειδοποιεῖ: «Ἄν σὲ δῶ μέσα στὸ τρένο θὰ ἔχεις πρόστιμο 100 εὐρώ». Βούρκωσαν τὰ μάτια τοῦ Γιάννη ἀπὸ τὸ παράπονο. Τόση ἀδιαφορία! Τόση σκληρότητα! Δὲν εἶχε ἄλλη λύση παρὰ νὰ γυρίσει σπιτί του καὶ νὰ περιμένει τὸ πρῶτο τρένο τὴν ἐπόμενη ἡμέρα. Ἀλλὰ ὁ πόνος καὶ τὸ παράπονο τοῦ σφίγγουν τὴν καρδιά.

Μὲ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σταθμὸ βρίσκεται μπροστὰ σ' ἕνα ζητιάνο. Βγάζει καὶ τοῦ δίνει ἕνα εὐρώ. Καὶ συγχρόνως αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθεῖ τὸν πόνον του. Ἐκεῖνος τὸν ἀκούει προσεκτικά. Κι ὕστερα τοῦ λέει: «Γιατί δὲν ἦλθες σὲ μένα; Μάζεψα 20 εὐρώ. Θὰ σοῦ ἔδωκα τὰ 7 εὐρώ ποὺ σοῦ λείπανε».

Καὶ τὸ περιοδικὸ σημειώνει: Ἱστορία ἀληθινή. Συνέβη στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Ἁγίου Καρόλου στὴ Μασσαλία. Μᾶς τὴν διηγήθηκε ὁ

ἴδιος ὁ πατέρας τοῦ Γιάννη».

Πόσοι τέτοιοι «Γιάννηδες» ζοῦν κοντὰ μας καὶ κυκλοφοροῦν δίπλα μας καὶ ἀντιμετωπίζουν συχνὰ τραγικὲς καταστάσεις! Καὶ διστάζουν νὰ ἀπλώσουν τὸ χέρι. Καὶ πνίγουν στὰ βάθη τῆς ματωμένης καρδιάς τὸν πόνον τους. Λοιπόν, μὲ τὸ ἐνδεχόμενο τοῦ ἀνάξιου θὰ σφραγίσουμε τὰ σπλάχνα ἐλέους καὶ θὰ κλείσουμε τὸ χέρι τῆς φιλοφρονίας; Ὁ Μ. Βασίλειος ἀφοῦ τονίσει τὴν προσοχή, ποὺ ὀφείλουμε νὰ ἔχουμε στὴν ἄσκηση τῆς ἐλεημοσύνης, μήπως «ἀφορμὴ αὐτοῖς εἰς κακίαν ἢ χορηγία γενήσεται», θὰ διακηρύξει συγχρόνως τὸ ὕψιστο χρέος τῆς ἀγάπης. Τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προσφορᾶς, ποὺ πρέπει πάντοτε νὰ γίνεται μὲ προθυμία καὶ ἰλαρότητα. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη θὰ μᾶς παρακινεῖ νὰ ἐλεοῦμε ἔστω κι ἂν μαζί μὲ τοὺς ἀναξιοπαθοῦντες βοηθήσουμε κάποτε καὶ κάποιον ἀνάξιο. «Πολλῶ γὰρ βέλτιον εἶναι διὰ τοὺς ἀξίους ὀρέγειν καὶ τοῖς ἀναξίοις, ἢ τοὺς ἀξίους ἀποστερεῖν δέει τῶν ἀναξίων».

Θὰ εἶναι τραγικὸ νὰ στερῆσουμε τοὺς ἀξίους ἀπὸ τὸ φόβο τῶν ἀναξίων. Ἀσύγκριτος καὶ ἐδῶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Ξεκινάει ἀπὸ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου ποὺ μᾶς συνιστᾷ νὰ γίνουμε ὅμοιοι μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα μας, γιατί Αὐτὸς ἀνατέλλει

τὸν ἥλιο σὲ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει γιὰ τοὺς δίκαιους καὶ τοὺς ἀδίκους. Καὶ συνεχίζει:

«Λιμάνι εἶναι γι' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ὁ ἐλεήμων. Καὶ τὸ λιμάνι δέχεται ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ναυαγούς καὶ τοὺς προστατεύει ἀπὸ τοὺς κινδύνους. Τοὺς δέχεται στοὺς κόλπους του εἴτε κακοὶ εἴτε καλοὶ εἶναι, ἀφοῦ βρίσκονται σὲ κίνδυνο. Καὶ σύ, λοιπόν, ὅταν βλέπεις ἕνα ἄνθρωπο, ποὺ βρίσκεται στὴ γῆ σὰν ναυαγός, μὴ γίνεσαι δικαστὴς καὶ μὴ ζητᾶς εὐθύνες, ἀλλὰ ἐφόσον μπορεῖς, βγάλε τον ἀπὸ τὴν συμφορὰ.

»Τί δημιουργεῖς προβλήματα στὸν ἑαυτὸ σου; Ἄλλο πράγμα εἶναι ὁ δικαστὴς καὶ ἄλλο ὁ ἐλεήμων. Ἡ ἐλεημοσύνη λέγεται ἔτσι, ἀκριβῶς γιατί τὴν προσφέρουμε καὶ στοὺς ἀναξίους... Ὅπως ἔγινε καὶ μὲ τὸν Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ περιεργάζεται καὶ νὰ πολυπραγμονεῖ, ἀξιώθηκε νὰ φιλοξενήσῃ κάποτε καὶ ἀγγέλους. Αὐτὸν καὶ μεῖς νὰ ζηλέψουμε καὶ τὸν μεταγενέστερο μιμητὴ του, τὸν Ἰώβ. Διότι καὶ αὐτὸς τὸν μιμήθηκε μὲ πολλὴ ἀκρίβεια, ὥστε νὰ λέει: «**Ἡ θύρα μου παντὶ ἐλθόντι ἀνέωκτο**».

Ὁ Μ. Βασίλειος θὰ διακηρύξει τὸ ὕψιστο χρέος τῆς ἀγάπης. Τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προσφορᾶς, ποὺ πρέπει πάντοτε νὰ γίνεται μὲ προθυμία καὶ ἰλαρότητα. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη θὰ μᾶς παρακινεῖ νὰ ἐλεοῦμε ἔστω κι ἂν μαζί μὲ τοὺς ἀναξιοπαθοῦντες βοηθήσουμε κάποτε καὶ κάποιον ἀνάξιο.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο πορευομένων ἡμῶν τῶν Ἀποστόλων εἰς προσευχὴν παιδίσκην τινὰ

ἔχουσαν πνεῦμα Πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἣτις ἐργασίαν πολλὴν παρέιχεν τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη. Αὕτη κατακολουθοῦσα τῷ Παύλῳ καὶ ἡμῖν ἔκραζε λέγουσα· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ὑμῖν ὁδὸν σωτηρίας. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Διαπνοηθεὶς δὲ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· Παραγγέλλω σοι ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς· καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἴλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθνη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν Ῥωμαίοις οὔσι. Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, καὶ οἱ στρατηγοὶ περιρρήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ῥαβδίσειν, πολλὰς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς· ὃς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφώς,

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. 1στ' 16-34
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. θ' 1-38

ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας ἠσφάλισατο αὐτῶν εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον

Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουσαν τὸν Θεόν, ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι· ἄφνω δὲ σεισμός ἐγένετο μέγας ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνεώχθησάν τε παραχρῆμα αἱ θύραι πᾶσαι, καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεωγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος τὴν μάχαιραν ἔμελλεν ἑαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους. Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλῃ ὁ Παῦλος λέγων· Μηδὲν πράξης σεαυτῷ κακόν· ἀπαντες γὰρ ἐσμεν ἐνθάδε. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέπεσεν τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔφη· Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Οἱ δὲ εἶπον· Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἔβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρῆμα, ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικεῖ πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

ΑΠΟΓΙΣΤΟΙ ΣΤΙΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ

«Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουσαν τὸν Θεόν».

Τὰ μεγάλα ἔργα δημιουργοῦνται μέσα σὲ ποικίλες ἀντιδράσεις. Ὁ ἐχθρὸς Διάβολος ἐπιζητεῖ νὰ τὰ ματαιώσῃ καὶ νὰ τὰ μολύνῃ. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιζητοῦσε νὰ κάνει καὶ στοὺς Φιλίππους ποὺ οἱ Ἀπόστολοι κήρυτταν τὸ Εὐαγγέλιο. Ὡς ὄργανό του χρησιμοποίησε τὴν «**παιδίσκην**» ποὺ εἶχε κυριεύσει καὶ μὲ τὶς μαντεῖες τῆς πλοῦτιζε τοὺς κυρίους τῆς.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὴ ἀγνοώντας τὰ τεχνάσματα τοῦ Πονηροῦ, μὲ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου, ἔδιωξε τὸ πονηρὸ πνεῦμα ἀπὸ τῆς μαντευομένης. Αὐτὸ ἦταν ἡ ἀφορμὴ γιὰ τὶς ταλαιπωρίες τῶν Ἀποστόλων ποὺ μᾶς περιγράφουν οἱ Πράξεις. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει μέχρι τὶς μέρες μας μὲ διάφορες παραλλαγές.

Κάθε καλὸ ἔργο ἐμποδίζεται.

Αὐτὸ τὸ ἐπιβεβαιώνει ἡ πείρα καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία.

Ὁ Κύριος μέσα σὲ τεράστιες δυσκολίες ἐργάσθηκε τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας μας. Οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ «**διῆλθον διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος**» γιὰ νὰ φέρουν εἰς πέρας τὴν ἀποστολή τους. Εἶναι ἀπόδειξη γνησιότητας οἱ δυσκολίες, σὲ μιὰ πνευματικὴ ἐργασία. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἀπογοητευόμαστε, ἀλλ' ἀντίθετα νὰ χαιρόμαστε κατὰ τὸ λόγο τοῦ Κυρίου «**χαίrete καὶ ἀγαλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς**». Ἄς προετοιμάζουμε τὸν ἑαυτό μας γιὰ πειρασμό.

Ἡ χριστιανικὴ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν καὶ ἡ οἰκογενειακὴ ἀρμονία δὲν θὰ ἐπιτευχθεῖ εὐκόλα. Τὸ ξερίζωμα τῶν ἐλαττωμάτων θέλει μόχθο. Ἡ ἱεραπο-

στολή στὸ σπῆτι καὶ ἔξω δὲν θὰ εἶναι ξένη ἀπὸ τὰ ἐμπόδια καὶ τὶς παγίδες τοῦ Ἐχθροῦ. Τὸ παράδειγμα τῶν Ἀποστόλων ὁμῶς μᾶς παρακινεῖ γιὰ τὸ καλὸ **νὰ γίνεται καὶ μέσα στὰ ἐμπόδια.**

Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας βρίσκονται στὸ πιὸ ἀπαίσιο μέρος τῆς φυλακῆς. Τὸ σῶμα τους εἶναι πληγωμένο ἀπὸ τὸ μαστίγωμα. Δεμένοι σὰν κακοῦργοι μὲ ἀλυσίδες πάνω στὸ βασανιστικὸ «**ξύλο**». Ὅλη ὁμῶς αὐτὴ ἡ καταγίδα δὲν τοὺς ἐπηρεάζει. Διατηροῦνται γαλήνιοι. Προσεύχονται, ψάλλουν, συνεχίζουν τὴν ἱεραποστολικὴ τους δράση καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθῆκες. Καὶ στὴ συνέχεια κηρύττουν στὸν συντετριμμένο δεσμοφύλακα καὶ τὴν οἰκογένειά του τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοὺς ἔχει ἀποροφήσει ἡ ἀποστολή τους τόσο, ὥστε ξεχνοῦν τὰ βάσανά τους προκειμένου νὰ σωθοῦν δι' αὐτῶν ψυχές. Ἐτσι μὲ τὸ γλυκοχάραμα τῆς μέρας ἐκείνης ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης ἀνέτειλε στὸ σπῆτι τοῦ ἀγίου ἐκείνου δεσμοφύλακα.

Αὐτὸ πραγματοποίησαν καὶ οἱ ἅγιοι ὅλων τῶν αἰώνων. Συνέχισαν τὴν ἀποστολή τους ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ ἐμπόδια τοῦ μισόκαλου Διαβόλου.

Καὶ οἱ σημερινοὶ Χριστιανοὶ καλοῦνται, εἴτε στὸν καιρὸ τῆς γαλήνης εἴτε «**διὰ πολλῶν θλίψεων**» στὸν καιρὸ τῆς καταγίδας, νὰ συνεχίσουν τὴν ἀγία τους πορεία, «**τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδόν**», ποὺ ὀδηγεῖ ὁμῶς στὴν ἀτελεύτητη δόξα τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔκρινεν ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν

τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατόν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμπσας εἰς Ἔφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΤΩΝ ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ Α΄ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. κ' 16-18, 28-36
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. ιζ' 1-13

τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἔπαυσάμην μετὰ

δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὐσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταὶ πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θεῖς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο.

Ἡ ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ

«Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν».

Ἡ σημερινὴ περικοπὴ μᾶς διδάσκει κάτι ποὺ εἶναι ἀντίθετο μὲ τὸ σημερινὸ κοινὸ αἶσθημα καὶ τὴν γνώμη τῶν πολλῶν. «**Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν**». Εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου ποὺ ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὴν ὑπογραμμίζει στοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου. Εἶναι εὐτυχισμένος ἐκεῖνος ποὺ δίνει καὶ ὅταν δίνει παρὰ ὅταν παίρνει. Δυσκολοπαράδεκτος ὁ λόγος σὲ μιὰ ἐποχὴ σὰν τὴ δική μας, ποὺ κυριαρχεῖ ἡ ἐγωπάθεια καὶ τὸ ἀτομικὸ συμφέρον.

Οἱ δισταγμοὶ μας.

1. Πρῶτον δυσκολεύεται ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος νὰ δεχθεῖ τὸν «**πλησίον**» σὰν ἕνα κομμάτι τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅπως διδάσκει ὁ Χριστός. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη αἰτία, ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὰ προβλήματα, τὶς ἀνάγκες τοῦ διπλανοῦ μας. «Ἄς κάνει ὅ,τι θέλει, ἐγὼ θὰ τοῦ λύσω τὰ προβλήματά του; Δὲν ἔχω ἐγὼ τὰ δικά μου προβλήματα;» Καὶ καλὰ θὰ ἦταν ἂν σταματοῦσε μέχρι τὴν ἀδιαφορία. Προχωρεῖ.

2. Μηχανεύεται καὶ ἐφευρίσκει διάφορους τρόπους ποὺ ἐξυπηρετοῦν τὸ ἀτομικὸ συμφέρον. Ἔτσι τρέφεται ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ φιλαυτία καὶ δυσκολεύεται συστηματικὰ ἡ ψυχικὴ διάθεση τοῦ «**διδόναι**».

3. Μιὰ τρίτη αἰτία ποὺ γεννάει δισταγμοὺς στὸ νὰ παραδεχθεῖ ἡ ψυχὴ μας τὸ «**μακάριόν ἐστι διδόναι μᾶλλον**», εἶναι ἡ ἰδέα ὅτι καθετὶ ποὺ δίνουμε τὸ χάνουμε γιὰ τὸν ἑαυτό μας. Αὐτὸ ὅμως εἶναι μιὰ πλάνη, εἶναι ψέμα. Ὅσο χάνεται ὁ σπόρος ποὺ σπέρνεται ἀπὸ τὸν γεωργὸ στὴ γῆ, ἄλλο τόσο χάνεται τὸ δόσιμο τῆς ἀγάπης γύρω μας, ἡ σπορὰ τῶν φιλανθρωπικῶν αἰσθημάτων μας, οἱ ἐλεημοσύνες καὶ οἱ θυσίες μας.

4. Μιὰ τέταρτη αἰτία δισταγμῶν εἶναι ἡ ἀγνωμοσύνη αὐτῶν ποὺ δέχονται τὴν ἀγάπη μας. Δὲν δικαιολογοῦμαστε ὅμως. Ἀνεξάρτητα μὲ τὸ ἂν πρέπει ὁ ἄλλος νὰ δείχνει εὐγνωμοσύνη, οἱ Χριστιανοὶ

δίνουν γιὰτὶ ἡ χαρὰ τῆς προσφορᾶς ἐπιστρέφει σὲ αὐτοὺς πολλαπλάσια. Μιμοῦνται τὸν Θεὸ ποὺ προσφέρει συνεχῶς «**ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους**».

Ἡ τοποθέτηση τῶν πιστῶν.

Οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ κάνουν αὐτὸ ποὺ ὁ Κύριος συνιστᾷ χωρὶς δεῦτερο λόγο. Ἡ Ἁγία Γραφή παρ' ὅλα αὐτὰ δικαιολογεῖ τὸ «**μακάριόν ἐστι...**»

1. Εἶναι μακάριος αὐτὸς ποὺ δίνει γιὰτὶ μοιάζει μὲ τὸν Θεό. Τί εἶναι ὁ Θεός; «**Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ**» λέει ὁ Ἰωάννης. Καὶ τί εἶναι ἀγάπη; Πρόθυμη προσφορά, θυσία. Ὁ Θεὸς σκορπίζει δωρεὰς καὶ εὐλογίες. Δὲν παίρνει τίποτε ἀπὸ κανένα, γιὰτὶ εἶναι τόσο πλούσιος ποὺ δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκη κανενός. «**Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν, ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα**», λέει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ στὴν Ἁγία Γραφή. Καὶ ἀπλώνεται εὐλογία καὶ μακαριότητα σ' αὐτὸν ποὺ μιμεῖται τὸν Θεό, ποὺ γίνεται ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης τοῦ οὐράνιου Πατέρα.

2. Εἶναι καλύτερο νὰ δίνεις διότι «**ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανεῖζει Θεῷ**». Ὑπάρχει μόνιμα ἡ θεϊκὴ «**εὐλογία εἰς κεφαλὴν τοῦ μεταδιδόντος**». Εἴμαστε «**οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός**», τὰ ἀγαπημένα παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔτσι θὰ ἐξασφαλίσουν «**ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια, ἀντὶ τῶν προσκαίρων τὰ αἰώνια, ἀντὶ τῶν φθαρτῶν τὰ ἀφθάρτα**».

3. Αὐτὸς ποὺ ἀπλόχερα δίνει, συντελεῖ στὴ χαρὰ καὶ τὴν κοινωνικὴ εἰρήνη. Διευκολύνει τὶς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων σχέσεις. Ἀποδυναμώνει τὶς ἀντιθέσεις καὶ τὴν «**πάλη τῶν τάξεων**», τὴν ἐχθρότητα, τὶς ἀντιδικίες, τὰ μίση ποὺ ἀνασκάπτουν τὰ θεμέλια τῆς κοινωνικῆς γαλήνης.

Εἶναι λοιπὸν πράγματι εὐτυχισμένος αὐτὸς ποὺ δίνει.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Πάντας...θέλει σωθῆναι»

«Ἡ παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνα ποὺ ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος δημιουργεῖ ἀπορίες καὶ ἐρωτηματικά. Εἶναι δίκαιο αὐτοὶ ποὺ δούλεψαν στὸ ἀμπέλι ἀπὸ πολὺ νωρὶς τὸ πρῶτὸ μέχρι τὸ ἀπόγευμα νὰ πληρωθοῦν τὸ ἴδιο μὲ ἐκείνους ποὺ ἦλθαν πολὺ ἀργότερα καὶ μάλιστα μὲ μερικὸς ποὺ μόνο μιά ὥρα ἐργάστηκαν στὸ τέλος;»

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος παρατηρεῖ: «Παραβολὴ τὸ λεγόμενον· δι' ὅπερ οὐδὲ χρὴ πάντα τὰ ταῖς παραβολαῖς κατὰ λέξιν περιεργάζεσθαι, ἀλλὰ τὸν σκοπὸν μαθόντας, δι' ὃν συνετέθη, τοῦτον δρέπεσθαι καὶ μηδὲν πολυπραγμονεῖν περαιτέρω». Οἱ παραβολές, δηλαδή, δὲν ἐρμηνεύονται κατὰ λέξιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσπαθοῦμε νὰ κατανοήσουμε τὸ βαθύτερο νόημα καὶ περιεχόμενό τους. Ἐτσι καὶ ἐδῶ, ὅπως παρατηρεῖ ἕνας ἐρμηνευτής, ἡ κύρια ἰδέα ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὴν παραβολὴ αὐτὴ εἶναι ὅτι οἱ ἀμοιβῆς στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δὲν εἶναι ἀμοιβῆς ὀφειλῆς, ἀλλὰ ἀμοιβῆς χάριτος. Δὲν παραγνωρίζεται ἡ ἀνθρώπινη προσπάθεια. Ἄλλωστε οἱ ἐργάτες δούλεψαν ὅλοι, ἄλλος λιγότερο καὶ ἄλλος περισσότερο. Τελικῶς ὅμως ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ σώζει καὶ βραβεύει καὶ ὄχι οἱ δικές μας φτωχὲς «ἀξιομισθίες». Οἱ Ἀπόστολοι κλήθηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο πρῶτοι, γιὰ νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου. Σήκωσαν στοὺς ὤμους ὅλη τὴν ταλαιπωρία καὶ τοὺς διωγμοὺς τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου. Στὴν κυριολεξία **«ἐβάστασαν τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα»** (Ματθ. κ' 12). Ὅμως ὁ Κύριος τοὺς τόνισε πὼς δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανεύονται γιὰ τὰ ὁποιαδήποτε κατορθώματά τους. Καὶ θαύματα ἂν πραγματοποιοῦν πρέπει νὰ διατηροῦν τὸ φρόνημα τοῦ ταπεινοῦ ὑπηρέτη. **«Ὁ ὠφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν»** (Λουκ. ιζ' 10). Ἡ ἀμοιβὴ καὶ ὁ ἔπαινός τους ἀνήκει στὴ μεγαλοδωρία τοῦ Θεοῦ.

Ἀκόμα ὁ Χριστὸς μὲ τὴν παραβολὴ αὐτὴ πληροφορεῖ τοὺς πρῶτους καὶ παλαιότερους μαθητὲς Του, ὅτι καὶ ἄλλοι ποὺ θὰ γίνονταν μαθητὲς Του ἀργότερα, ὅπως ὁ ἀπόστολος Παῦλος, θὰ ἀπολάμβαναν τὰ ἴδια προνόμια καὶ ἀμοιβῆς, ὅπως καὶ αὐτοί. Καὶ ὅπως παρατηρεῖ ὁ Ὀριγένης *«οὐκ ἀπιθάνως δέ τις στοχάσαιτο Παῦλον μὲν... μίαν ὥραν ἐργασάμενον καὶ τάχα ὑπὲρ πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ»*. Χρονικὰ ὁ ἀπόστολος Παῦλος μπορεῖ νὰ ἐργάστηκε «μιά ὥρα», ἀλλὰ ποσοτικὰ καὶ ποιοτικὰ ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ συγκριθεῖ μαζί του; Καὶ δὲν εἶναι μόνο ἡ ἐξαιρετικὴ περίπτωση τοῦ θείου Παύλου. Πολλὰ τὰ παραδείγματα τῆς «ἐνδεκάτης» ποὺ κέρδισαν τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μὲ χαρακτηριστικὴ τὴν περίπτωση τοῦ ληστή. Εἶναι ὁ πρῶτος πολίτης τοῦ Παραδείσου καὶ οὔτε καν τῆς ἐνδεκάτης, ἀλλὰ τῆς δωδεκάτης.

Πράγματι ὁ Κύριος ἐδῶ κάνει λόγο γιὰ τὴν βα-

σιλεία τῶν οὐρανῶν καὶ *«μισθὸς ἀπόκειται τοῖς ἐργάταις ἢ ἐκάστου σωτηρία»*. Ὁ Θεός, μᾶς λέει ἢ παραβολή, δὲν ταξινομεῖ τοὺς ἀνθρώπους σὲ διάφορες κατηγορίες. Ὅλοι ἔχουν κληθεῖ στὴ σωτηρία καὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ γίνουν πολῖτες τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ὑπάρχουν βεβαίως οἱ ἄνθρωποι ποὺ καλοῦνται καὶ γνωρίζουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ζοῦν ζωὴ χριστιανικὴ μὲ συνέπεια ἀπὸ πολὺ νωρὶς, ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἢ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Στὸν μαθητὴ του τὸν Τιμόθεο γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος **«ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσει εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»** (Β' Τιμ. γ' 8). Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ ἀνακαλύπτουν τὸν θεῖο νόμο ἀργότερα, στὴν νεανικὴ, στὴν ὠριμὴ ἢ στὴ γερωντικὴ ἡλικία. Τὸ σημαντικό ἐδῶ δὲν εἶναι ἡ χρονικὴ στιγμή. Εἶναι ἡ ἀνταπόκριση καὶ ὁ ζῆλος. Ἡ παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τῆς ἐνδεκάτης τονίζει, ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν ὑπάρχουν ἀνάμεσα στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ πιστοὶ ποὺ μουρμουρίζουν γιὰ τοὺς νεοφώτιστους τῆς ἐνδεκάτης. Ἡ σωτηρία μιᾶς ψυχῆς εἶναι ἀφορμὴ χαρᾶς καὶ ὄχι γογγυσμοῦ. Ὁ Θεός, ὅπως τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, **«πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»** (Α' Τιμ. β' 4). Κανένα δὲν ἀπορρίπτει. Ὅλων τὴ σωτηρία ποθεῖ. Καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἀτίμητης καὶ ἀθάνατης ψυχῆς ἔστειλε τὸν Υἱὸ Του τὸν μονογενῆ, **«ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον»** (Ἰωάν. γ' 16).

Στὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννη, ὁ θεόπνευστος Εὐαγγελιστὴς μᾶς λέει ὅτι ἡ ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησία ἀπαρτίζεται ἀπὸ πλῆθος καὶ προελεύσεως πάσης **«ὥρας»**, τὸ ὁποῖο **«ἀριθμῆσαι οὐδεὶς ἐδύνατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν»** (ζ' 9). Πόσο εἶναι τὸ πλῆθος αὐτό; Ἀναρίθμητο. Καὶ δὲν περιορίζεται μόνο σ' ἕνα λαό. Ἀποτελεῖται ἀπὸ κάθε ἔθνος καὶ φυλὴ καὶ γλώσσα. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ τονίζεται ὄχι μόνο στὴν παραβολὴ τοῦ ἀμπελῶνα, ἀλλὰ καὶ σὲ ὀλόκληρη τὴν Κ. Διαθήκη. Βαρυσήμαντη εἶναι ἡ διακήρυξη τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, ὅταν εἶχε ἐνώπιόν του τὴν θαυμαστὴ περίπτωση τοῦ ἐθνικοῦ Κορνήλιου. Μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἐνάρετο ἐθνικὸ ἔκκληκτος ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ὁμολογεῖ: **«Ἀλήθεια, καταλαβαίνω τώρα πολὺ καλά, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι προσωπολήπτης. Δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ πρόσωπα, ἀλλὰ σὲ κάθε ἔθνος, κάθε ἕνας ποὺ εὐλαβεῖται τὸν Θεὸ καὶ ἐφαρμόζει δικαιοσύνην στὴ ζωὴ του, γίνεται δεκτὸς ἀπὸ αὐτόν»** (Πράξ. ι' 34-35). Ἐπομένως ὅπου πρυτανεῦει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ πρῶτοι καὶ οἱ τελευταῖοι ἔχουν θέση στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

ΖΟΥΣΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ κατ' ἐξοχὴν Ἀπόστολος τῶν Ἑλλήνων, ζεῖ καὶ θὰ ζεῖ ἀνάμεσά μας. Αὐτὸς ὁ πνευματικὸς γίγαντας, ποὺ ξεπέρασε μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ τὰ κοινὰ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ ἀναδείχθηκε πρωταθλητὴς στοὺς πνευματικοὺς καὶ κοινωνικοὺς στίβους, παραδίδει καὶ σὲ μᾶς σήμερα τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας του. Καὶ τὸ μυστικὸ του ἦταν ὁ βαθύς, ὁ ὀργανικὸς σύνδεσμός του μὲ τὸν Χριστό. Τὸν Χριστὸ ποὺ μεταμορφώνει τὴν κοινωνία καὶ τὸν ἄνθρωπο, σὲ νέο ἄνθρωπο, ἐλεύθερο, ἀληθινό.

Ἰδιαίτερα ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες τοῦ χρωστᾶμε πολλά. Ἡ παρουσία του στὴν Ἑλλάδα σηματοδοτεῖ μιὰ νέα ἐποχὴ. Οἱ ἐπιστολές του ἀποτελοῦν ἀνεκτίμητο πνευματικὸ θησαυρό. Τὸ φωτεινὸ παράδειγμά του, ἡ κοινωνικὴ διδασκαλία του, ὁ ἀνυπέρβλητος ὕμνος τῆς ἀγάπης του στοὺς Κορινθίους μᾶς χρεώνει καὶ μᾶς ὑποχρεώνει. Μᾶς πρόσφερε ὄχι μόνο τὸ αἰώνιο, τὴν ἀπάντησιν στὰ μεγάλα μεταφυσικὰ προβλήματα, ἀλλὰ μὲ τὸν γνήσιο Χριστιανισμὸ μᾶς ἔδωσε τὴ δυνατότητα νὰ διαφυλάξουμε τὸν προγονικὸ μας θησαυρό. Γιὰ νὰ ἀποτελεσθεῖ ἔτσι ἡ θαυμαστὴ σύνθεσιν τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος.

Ἄν τὸν ἀντικρύσουμε ὡς Εὐρωπαῖοι θὰ διαπιστώσουμε ὅτι σ' αὐτὸν χρωστᾶμε τὸν πολιτισμὸ μας. Τὸ ὄραμα ποὺ τὸν καλοῦσε, «**διαβάς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν**», ἦταν ἡ ἀγωνιώδης φωνὴ τῆς Εὐρώπης πρὸς τὸν Χριστιανισμὸ. Ἡ χρεοκοπημένη πνευματικὰ Δύσις παρακαλώντας ζητοῦσε τὸ ὠραιότερο δῶρο ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο ποὺ θὰ γινόταν ὁ ἀναμορφωτὴς καὶ θεμελιωτὴς τοῦ πνευματικοῦ τῆς πολιτισμοῦ μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιό Του. Ἡ ὥρα ποὺ πρωτοπάτησε τὸ πόδι του στὴν Εὐρώπην, ἐκεῖ στοὺς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας, ἔμεινε ἱστορικὴ. Ἀπὸ τότε ἀνοίγει ἡ πελώρια πύλη, ἀπὸ ὅπου ξεκύνεται ὁ χεῖμαρρος τοῦ φωτὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αὐτὸ τὸ φῶς, αὐτὸ τὸ πνεῦμα, δημιουργεῖ τὸν μοναδικὸ πολιτισμὸ ποὺ ἀναχαιτίζει τὰ ὀρμητικὰ κύματα τοῦ βαρβαρισμοῦ καὶ ἐκπολιτίζει τὸν ἄξεστο Εὐρωπαῖο. Εἶναι γενικὰ παραδεκτὸ πὼς τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἔχουν χριστιανικὴ θεμελίωσιν, παύλειο θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε.

Καὶ ποῦ δὲν ἔδωσε ἀπάντησιν ὁ γίγαντας αὐτὸς τοῦ πνεύματος! Στὸ πρόβλημα τῆς ἰσότητος τῶν φύλων καὶ τῶν ἀνθρώπων γενικότερα ὑπῆρξε πρωτοπόρος. Σήμερα ποὺ ὁ ρατσισμὸς, ἡ ξενοφοβία, τὰ μίσιν, οἱ ἀντιπάθειες καὶ οἱ ἐχθρότητες μαστίζουν μιὰ παραπέουσα ἀνθρωπότητα,

ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν θὰ διακηρύξει πρὸς πᾶσα κατεύθυνσιν τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀδελφосύνης τῆς πολυσυζητημένης οἰκουμενικότητας: «**Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἔστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ**» (Γαλάτ. γ' 28). Δὲν ὑπάρχουν πιά διαφορὲς ἐθνικότητας, κοινωνικῆς τάξεως καὶ φύλου γιὰ τὸν κήρυκα τῆς ἰσότητος. Δὲν ὑπάρχει διάκρισιν δούλου καὶ ἐλεύθερου. Δὲν ὑπάρχει ἄρσεν καὶ θῆλυ. Μὲ τὴν ἔνωσή σας μὲ τὸν Χριστὸ γίνετε ὅλοι ἕνας νέος ἄνθρωπος. Καὶ νὰ σκεφθεῖ κανεὶς πὼς ἀγωνίστηκε ἐδῶ καὶ δυὸ χιλιάδες χρόνια γιὰ τὰ μεγάλα αὐτὰ συνθήματα, τὰ ὅποια καπνλεύονται μέχρι σήμερα οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ἀκόμα ὁ κατ' ἐξοχὴν κήρυκας καὶ ἀγωνιστὴς τῆς δικαιοσύνης. Δὲν «**μετασχηματίζεται ὡς διάκονος δικαιοσύνης**» (Β' Κορινθ. ια' 15), ἀλλὰ ζεῖ «**ἐν πάσῃ δικαιοσύνῃ**» (Ἐφεσ. ε' 9) καὶ «**διώκει**», ἐπιδιώκει ἀνὰ πᾶσα στιγμὴ τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν συνιστᾶ στοὺς μαθητὲς του. Τὸ ἴδιο μαχητὴς καὶ ὑπέρμαχος τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀληθινῆς ἐλευθερίας ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

«**Ἀδελφοί μου, θὰ πεῖ, ὅλοι ἐσεῖς προσκληθήκατε ἀπὸ τὸν Χριστό, γιὰ νὰ εἴσαστε ἐλεύθεροι ἀπὸ κάθε δουλεία καὶ μὴ τὴν χρησιμοποιεῖτε ὡς δικαιολογία ὑποδουλώσεως στὰ πάθη**». (Γαλάτ. ε' 13).

Αὐτὲς εἶναι μερικὲς πτυχὲς τῆς μεγάλης καὶ ἀγίας ζωῆς του. Ἀντικρύζοντάς τες ὁ θαυμασμὸς μας γίνεται ἀπεριόριστος. Στὸ πρόσωπό του ἀναγνωρίζουμε τὸν οὐράνιο ἄνθρωπο καὶ τὸν ἐπίγειο ἄγγελο. Καὶ τὸ ἐρώτημα γιὰ τὸ ἀσύγκριτο αὐτὸ μεγαλεῖο του ἔχει τὴν ἀπάντησή του. Ὁ θεῖος Παῦλος ζοῦσε γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ ὁ Χριστὸς ζοῦσε μέσα του. Ἦταν ἡ ἔμπνευσιν καὶ ἡ κινητήρια δύναμή του. «**Ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστὸς**» (Φιλιπ. α' 21) διεκήρυττε καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ τὸν μεταμόρφωνε στὸν πιὸ δυναμικὸ καὶ ὀλοκληρωμένο ἄνθρωπο.

Δὲν ὑπάρχουν πιά διαφορὲς ἐθνικότητας, κοινωνικῆς τάξεως καὶ φύλου γιὰ τὸν κήρυκα τῆς ἰσότητος. Δὲν ὑπάρχει διάκρισιν δούλου καὶ ἐλεύθερου. Δὲν ὑπάρχει ἄρσεν καὶ θῆλυ. Μὲ τὴν ἔνωσή σας μὲ τὸν Χριστὸ γίνετε ὅλοι ἕνας νέος ἄνθρωπος.

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες οἱ ἀπόστολοι ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό.

**ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. β' 1-11
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. ζ' 37-52, π' 12**

λαλούντων αὐτῶν. Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοι

Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὥφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἰς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ

εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν, Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρήτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέροις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;

ΠΝΟΗ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ

«Ἐγένετο... ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας... καὶ ὥφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ὡσεὶ πυρός».

Οἱ οὐρανοὶ ἀνοιξαν ὀριστικά! Τοὺς ἀνοίξε ὁ ἀναστημένος, ὁ θριαμβευτής, ὁ δοξασμένος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν Ἀνάληψή του «ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς» (Εβρ. α' 3). Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνοιγμένους πᾶς οὐρανοὺς τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ξεχύθηκε ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων. Στὴν περιγραφή τοῦ μεγάλου αὐτοῦ γεγονότος, ποὺ ἀκούσαμε στὴ σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπή, τὸ Πανάγιο Πνεῦμα εἰκονίζεται μὲ δύο σύμβολα. Μὲ τὴν πνοὴ καὶ τὴ φωτιά. Ποιὸ ὅμως εἶναι τὸ νόημα τῶν δύο αὐτῶν συμβολισμῶν;

ΠΝΟΗ

Πνοὴ τοῦ ἀνέμου εἶναι ἡ λεπτὴ αὔρα, ποὺ περνᾷ ἀπαλὰ ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ δροσίζει τὸ πρόσωπο. Πνοὴ ὅμως τοῦ ἀνέμου εἶναι καὶ τὸ δυνατὸ φύσημα τῆς καταγίδας, ποὺ ξεριζώνει αἰωνόβια δέντρα καὶ βυθίζει πανίσχυρα πλοῖα. Ἔτσι καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι λεπτὸ, σὰν τὴν αὔρα καὶ δυνατὸ σὰν τὴ θύελλα καὶ τὴν καταγίδα.

Τὸ ἅγιο Πνεῦμα ἔρχεται ἤρεμα καὶ ἀπαλὰ στὴν ψυχὴ μας καὶ τὴν δροσίζει, τὴν παρηγορεῖ, τὴν ἀνακουφίζει. Στὸν θλιμμένο καὶ ἀπελπισμένο φέρνει τὴν παρηγοριὰ καὶ τὴν ἐλπίδα. Μὲ τὰ ἱερὰ μυστήρια καθαρίζει καὶ ἀναγεννᾷ τὶς ψυχὲς μας. Στὶς ὥρες τῶν μεγάλων ἀποφάσεων τῆς ζωῆς, ἔρχεται διακριτικὰ καὶ δημιουργεῖ τὶς ὁμορφες σκέψεις, τοὺς εὐγενεῖς ὀραματισμούς, τὶς βαθιὲς συγκινήσεις. Μιλᾷει «ὡς φωνὴ αὔρας λεπτῆς» (Γ' Βασιλ. ιθ' 12).

Ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἦσαν οἱ ἀπόστολοι ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὥφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἰς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ

ΦΩΤΙΑ

Ἡ φωτιὰ ἔχει τρεῖς ιδιότητες: Φωτίζει, θερμαίνει καὶ καθαρίζει. Τὸ ἅγιο Πνεῦμα ἔρχεται στὴν ψυχὴ μας ὡς φῶς. Ἐρχεται νὰ μᾶς φωτίσει, νὰ μᾶς ἀποκαλύψει τὸ νόημα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, νὰ μᾶς διδάξει τί εἶναι ὁ Θεός, νὰ μᾶς ἐξηγήσει τὴ σημασίαν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὸ ἅγιο Πνεῦμα ἔρχεται στὴν ψυχὴ μας ὡς **θερμότης**. Κάνει τὶς καρδιὲς μας νὰ φλογίζονται ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστό. Τὸ ἅγιο Πνεῦμα πυρπολεῖ τὶς καρδιὲς ὀρισμένων ἀνθρώπων καὶ τὶς ὁδηγεῖ στὴν ὀλοκληρωτικὴ ἀφιέρωση καὶ τὴ διακονίαν τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας του. Αὐτὴ τὴν πυρκαγιά τοῦ Πνεύματος μέσα στὶς ἀνθρώπινες καρδιὲς τοὺς εἶχαν νιώσει καὶ οἱ δύο μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, ποὺ βάδιζαν πρὸς Ἐμμαοὺς: «**Οὐχὶ ἡ καρδιά ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν;**», ἔλεγον μεταξύ τους.

Τὸ ἅγιο Πνεῦμα μπαίνει στὴν ψυχὴ μας ὡς φωτιὰ ποὺ καθαρίζει. Μέσα στὴν ψυχὴ μας ὑπάρχουν ἀκάθαρτα καὶ γήινα στοιχεῖα. Ὑπάρχουν μίσση, φθόνοι, ἰδιοτέλειες, πάθη. Ἐρχεται ὅμως ἡ φωτιὰ τοῦ Πνεύματος καὶ τρώει τὶς σκουριὲς καὶ καίει τὰ ἀκάθαρτα ὑλικά. Καὶ ἡ φωτιὰ τοῦ Πνεύματος θὰ συνεχίσει τὸ καθαρτικὸ τῆς ἔργου σ' ὀλοκληρῆ τὴ ζωὴ μας. Γιατὶ θέλει νὰ κάνει τὴν ψυχὴ μας χρυσάφι καθαρὸ, τόσο καθαρὸ ποὺ νὰ μπορεῖ τὴν «**ἡμέρα ἐκείνη**» νὰ τοποθετηθεῖ στὸ στέμμα τοῦ Βασιλέα Χριστοῦ καὶ νὰ ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ ὁμορφιὰ καὶ χάρη στὴν αἰώνια δόξα τῆς Βασιλείας του.

Καλοῦμαστε καὶ μεῖς σήμερα νὰ γίνουμε ἀνθρωποῖ πνοῆς καὶ φωτιᾶς. Ἀνθρωποῖ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ζωντανοί, ἀναγεννημένοι, φωτεινοί. Τὸ πέρασμά μας ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας νὰ εἶναι μιὰ πνοὴ αὔρας λεπτῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ποὺ θὰ τοὺς δροσίζει καὶ θὰ τοὺς ξεκουράζει. Ἡ ζωὴ μας, τὸ παράδειγμά μας νὰ εἶναι ἓνα φῶς, ποὺ θὰ φωτίζει τὸν δρόμο τῶν συνανθρώπων μας. Σήμερα, τὴ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἄς ἀνοίξουμε διάπλατα τὶς ψυχὲς μας γιὰ νὰ δεχθοῦν τὴν πνοὴ καὶ τὴν φωτιὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι πάντες διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον

ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ παρεμβολὰς ἔκλιναν ἄλλοτρίων· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμε-

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΙΟΥΝΙΟΥ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. 1α' 33-1β' 2
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. 1' 32-33, 37-38, 1θ' 27-30

νοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς

γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχομεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνῃς καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν.

ΠΡΟΤΥΠΑ ΖΩΗΣ

«Οἱ ἅγιοι πάντες διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο...»

Σὲ μιὰ ἐποχὴ, ποὺ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς ἔχει τόσο παρανοηθεῖ, εἶναι ἰδιαιτέρη εὐλογία Θεοῦ νὰ ὑπενθυμίζεται ἡ ζωὴ τῶν ἁγίων μας. Οἱ «**ἅγιοι πάντες**», γιὰ τοὺς ὁποίους ὁμιλεῖ σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὑπῆρξαν πρότυπα ζωῆς. Ὅποιος μελετᾷ τὸν βίβλιον καὶ ἀγωνίζεται νὰ βαδίζει πάνω στὰ ἀχνάρια τους, νοιώθει ἀληθινὸς ἄνθρωπος. Εὐκαιρία λοιπὸν νὰ ἀκούσουμε τὸ μῆνυμά τους καὶ νὰ ἐλέγξουμε τὴν πορεία τῆς ζωῆς μας.

Ἀγωνιστὲς καὶ νικητὲς

Ὅλοι οἱ ἅγιοι ὑπῆρξαν ἄνθρωποι δυναμικοί, στρατιῶτες ποὺ ἀγωνίσθηκαν «**τὸν καλὸν ἀγῶνα**». Τὸ ρῆμα «**κατηγωνίσαντο**», ποὺ χρησιμοποιεῖται στὴν σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπή, αὐτὸ θέλει νὰ μᾶς πεῖ. Οἱ ἅγιοι Πάντες ἀγωνίσθηκαν καὶ νίκησαν στὸν σκληρότερο ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτοί, ποὺ ὀνομαστικῶς ἀναφέρει ἡ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή, δὲν εἶναι μόνον οἱ ἅγιοι τῆς Π. Διαθήκης. Εἶναι καὶ οἱ πιστοὶ τῆς Κ. Διαθήκης, ἀπὸ τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανο μέχρι τοὺς σημερινούς μάρτυρες, ποὺ νικοῦν καὶ θριαμβεύουν. Ἐβαλαν ὡς σκοπὸ στὴ ζωὴ τους νὰ μοιάσουν στὸν Κύριό μας, νὰ μείνουν πιστοὶ στὴν ἀγάπη του. Κι ἂν κάποια στιγμὴ ὡς ἄνθρωποι ἔπεσαν καὶ ἁμάρτησαν, ἀμέσως σηκώθηκαν καὶ συνέχισαν τὸν ἀγῶνα. Λιποτάκτες καὶ προδότες δὲν ἔγιναν ποτέ. Ἦταν πολλοὶ οἱ πειρασμοὶ καὶ οἱ δυσκολίες τους. Ὅλα προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς ἀναχαιτίσουν. Καὶ σὲ ὅλα αὐτὰ οἱ ἅγιοι εἶπαν: «Ὁχι, εἴμαστε ἀμετάπειστοι. Περιφρονοῦμε τὰ εὐκόλα. Μένουμε πιστοὶ στὸ χρέος μας». Κι ἔτσι ἐνῶ ἔχαναν τὴ ζωὴ τους, κέρδιζαν τὴν ὑπόληψη, τὴν τιμὴ τους καὶ πάνω ἀπ' ὅλα, τὸ σπουδαιότερο, τὴν ψυχὴ τους. Ἐνῶ τοὺς ἔσβηναν ἀπὸ τὴν γῆ οἱ δῆμιοι, ἐκεῖνοι ἐγράφοντο στὸ βιβλίον τοῦ οὐρανοῦ γιὰ νὰ ζήσουν αἰώνια. Ἐνῶ σκόρπιζαν τὰ ἅγια λείψανά τους οἱ εἰδωλολάτρεις, οἱ Χριστιανοὶ τοὺς ὕψωναν ἀνδριάντες μέσα στὴν καρδιά τους καὶ ἤγειραν ναοὺς

μεγαλοπρεπεῖς στὴ μνήμη τους. Ἔτσι θὰ γίνεται πάντοτε. Ὅποιος ἀγωνίζεται σὰν τοὺς ἁγίους Πάντες, αὐτὸς θὰ νικᾷ καὶ θὰ βασιλεύει μὲ αὐτούς.

Τιθασεύουν τὸν πόνο.

Αὐτὴ ἡ σταθερὴ πορεία δὲν ἦταν χωρὶς ὀδύνη. Τὰ ἥρωικά «ὄχι» στὶς προκλήσεις τῆς ἁμαρτίας ἦταν συνδεδεμένα μὲ πόνους καὶ δάκρυα. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια τονίζει καὶ ἡ φράση «**ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς**». Ἐδοκίμασαν δηλαδὴ οἱ ἅγιοι ἐμπαιγμούς, μαστιγώσεις σκληρές, δέθηκαν μὲ ἀλυσίδες βαριές, κλείσθηκαν σὲ φυλακὲς ὑγρὲς καὶ σκοτεινές. Ἄλλοι λιθοβολήθηκαν, ἄλλοι πριονίσθηκαν ἢ ἀποκεφαλίσθηκαν. Ἦταν «**ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι**». Στερήθηκαν κάθε ἄνεση τῆς ζωῆς, ὅπως ἦταν τὰ ρούχα, γι' αὐτὸ φοροῦσαν δέρματα ζώων. Κάθε εἶδους πόνο δοκίμασαν πρὶν φθάσουν στὸ μαρτυρικὸ τέλος.

Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, στολισμένοι μὲ τὰ αἵματα καὶ τὶς πληγές τους, χάρη στὴ μυστικὴ ἐπικοινωνία τους μὲ τὸν Ἐσταυρωμένο Κύριο, μπόρεσαν νὰ ὑπερνικήσουν τὸν πόνο τους. Κάτι περισσότερο, κατόρθωσαν νὰ «**χαίρουν ἐν τοῖς παθήμασιν αὐτῶν**». Ἄς ἦταν πολλὲς φορές τὸ πρόσωπό τους ἀύλακωμένο ἀπὸ δάκρυα, ἄνθρωποι ἦταν καὶ σάρκα φοροῦσαν. Ἦταν ὅμως ἕνα πρόσωπο φωτεινὸ. Ἡ ψυχὴ τους ἦταν γεμάτη ἀγάπη γιὰ ὅλους καὶ γιὰ τοὺς δημίους τους ἀκόμη. «**Σπλάγχνα οἰκτιρμῶν**» πρόσφεραν σὲ ὅλους. Κι' ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπέροχη στάση ποὺ γέμιζε εὐωδία τὰ ἀμφιθέατρα, εἶχε τὴν ἀφετηρία της στὴν σκέψη: Ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ δὲν στέκεται στὸ πῶς τοῦ φέρεται ὁ ἄλλος, ἀλλὰ ἐνδιαφέρεται ἂν ὁ ἴδιος συμπεριφέρεται τέλεια, σωστά, ἄρτια, ὅπως ὁ Κύριος ἐπιθυμεῖ.

Οἱ ἅγιοι Πάντες πρεσβεύουν νὰ συνεχίσουμε τὸν ἴδιο ἀγῶνα ποὺ ὀδηγεῖ στὴ δόξα τοῦ οὐρανοῦ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ του ανθρώπου. Ο άνθρωπος ένα μυστήριο. Ίεροι πόθοι και ακάθαρτες επιθυμίες. Εικόνα του Θεού που βεβηλώνεται κάθε τόσο. Ο Δημιουργός του χάρισε ένα φωτεινό πρόσωπο και αυτός φόρεσε προσωπείο. Προτίμησε τη μάσκα από το πρόσωπο. Τò ψέμα από την αλήθεια. Τὴν ὑποκρισία από τὴν εὐλικρίνεια. Ο άνθρωπος που δὲν τὸν ἀπασχολεῖ νὰ εἶναι, ἀλλὰ μονάχα νὰ φαίνεται, εἶναι ὁ ἄνθρωπος χωρὶς προσωπικότητα. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος προσωπεῖο. Μασκοφορεμένος. Κάτι χειρότερο. Ὅπως πολὺ σωστὰ ἐλέχθη, ἄλλοτε εὔρισκε κανεὶς μάσκες πάνω στὰ πρόσωπα. Σήμερα ἡ μάσκα μπῆκε μέσα στὸ πρόσωπο. Δὲν ξεχωρίζει. Ἐγινε ἓνα μ' αὐτό.

Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος δὲν παίζει θέατρο, εἶναι θέατρο. Δὲν παίζει κωμωδία, ἡ ζωὴ του εἶναι κωμωδία. Δὲν εἶναι ἠθοποιὸς στὴ σκηνή, εἶναι ἠθοποιὸς στὴ ζωὴ. «*Ἡ ἀλήθεια του εἶναι ψέμα καὶ τὸ ψέμα του ἀλήθεια*». Δὲν ξέρεις πότε λέει ἀλήθεια καὶ πότε λέει ψέματα. Εἶναι ὁ ἴδιος ψεύτικος. Γιατὶ τὸ ψέμα δὲν τὸ προφέρουν μόνο τὰ χεῖλη. Τὸ προφέρει προπάντων ἡ καρδιά. Μὲ τὸ ψέμα ψευτίζει ὁ ὅλος ἄνθρωπος. Ἄν δὲν ἀνακαλύπτεται πάντοτε καὶ δὲν χάνει τὴν ὑπόληψή του στοὺς ἄλλους, χάνει τὴν ὑπόληψή του στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Δὲν εἶναι τίμιος μὲ τὸν ἑαυτό του. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ σοβαρό. Δὲν εἶναι, τέλος πάντων, ὁ ἁμαρτωλὸς που πέφτει καὶ σηκώνεται καὶ μετανοεῖ. Εἶναι ὁ ὑποκριτὴς που δὲν αισθάνεται τὴν ἀνάγκη τῆς ἀνορθώσεως. Καὶ τὸ χειρότερο. Ψεύδεται ὅχι μόνο μὲ ὅ,τι κατώτερο κρύβει μέσα του, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅ,τι καλό. Δὲν ψευτίζει μόνο μὲ τὶς κακίες, ψευτίζει καὶ μὲ τὶς ἀρετές. Ψευτίζει τὶς ἀρετές.

Κλασικὸ παράδειγμα ὁ Φαρισαῖος. Παίρνει τὶς ἀρετές καὶ τὶς ἀλλοιώνει, τὶς νοθεύει, τὶς ψευτί-

ζει. Νοθεύει τὴ νηστεία, ψευτίζει τὴν ἐλεημοσύνη, ὑπονομεύει τὴν ἀγάπη, ἀσχημίζει τὴν προσευχή. Ὁ ὑποκριτὴς ἓνας ἐπικίνδυνος ἀλχημιστὴς που ἀλλοιώνει καθετὶ καλό, ἀφοῦ τὸ περνάει ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ἐργαστήρι τῆς ἀλλοιωμένης ψυχῆς του. Ἡ ἀρετὴ του δὲν εἶναι ἡ ἀντανάκλαση τῆς καθαρῆς ψυχῆς του. Εἶναι τὸ περίσσευμα τῆς ἀκάθαρτης καρδιάς του. Καὶ ἀφοῦ τὸ στόμα λαλεῖ ἀπὸ τὸ περίσσευμα τῆς καρδιάς, ὅ,τι ἔχει αὐτὸ καὶ προσφέρει.

Ὁ ὑποκριτὴς ἀσκεῖ τὴν ἀρετὴ. Ὁ Φαρισαῖος εἶχε ἀρετές. Αὐτὸ δὲν μπορούμε νὰ τοῦ τὸ ἀμφισβητήσουμε. Τὸ ὅτι νήστευε, προσευχόταν, ἔκανε ἐλεημοσύνες, «*ἀποδεκατοῦσε*» ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, ἦταν γεγονός. Ἀρετὴς εἶχε. Ἀλλὰ καλύτερα νὰ μὴν τὶς εἶχε. Ἀκριβῶς γιατί τὶς γελοιοποιοῦσε. Καὶ τὶς γελοιοποιοῦσε, γιατί τὶς νόθευε, τὶς ψεύτιζε. Καὶ δὲν ὑπάρχει χειρότερο πράγμα ἀπὸ τὴ νοθεία. Τὸ κάλπικο νόμισμα ἐκτοπίζει τὸ γνήσιο. Καὶ ὁ Φαρισαῖος ἀσκώντας τὴν ἀρετὴ τὴν δυσφημοῦσε. Στὸ πρόσωπό του ἔχανε κάτι σημαντικό ἀπὸ τὴν ἀξία της, ἀπὸ τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν ἐλκυστικότητά της. Γι' αὐτὸ καὶ τὴ σπλίτευσε ὁ Κύριος.

Ἀρετὴ ἢ νηστεία. Ἐντολὴ Θεοῦ. Ἀσκεῖ τὴν ἐγκράτεια καὶ τὴν αὐτοκυριαρχία. Τὴν νοθεύει ὅμως καὶ τὴν ψευτίζει, ὅποιος τὴν περιορίζει μόνο στὴν

τροφή καὶ τὴν ἀποχωρίζει ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Δὲν τρώει λάδι καὶ τρώει τὸν λαδᾶ. Νηστεύει ἀλλὰ ἀντιπαθεῖ καὶ δὲν συγχωρεῖ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, μᾶς λέει ὁ Κύριος, «*ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν*». Καὶ πῶς ἦταν δυνατόν νὰ γίνεῖ διαφορετικὰ; Ἀμείβει κανεὶς καὶ βραβεύει ποτὲ τὸ ψεύτικο, τὴν ὑποκρισία καὶ τὸν ὑποκριτὴ;

Ἀρετὴ καὶ ἐξαιρετικὸ πρόνομιο γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἢ προσευχὴ καὶ ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ. Πόσο ὅμως χάνει, ὅταν τὴν τυποποιεῖ καὶ τὴν ψευτίζει καὶ τῆς ἀφαιρεῖ τὸ «*ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ*» ὁ ὑποκριτὴς ἢ ὁ τυπολάτρης! Ἡ ἀρετὴ μεταβάλλεται σὲ ἁμαρτία. Ἡ λατρεία ξεπέφτει σὲ «*βαττολογία*», σὲ τυπολατρία. Τὸ ἴδιο θὰ λέγαμε καὶ γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη. Πόσο ἱερὸ πράγμα, ἀφοῦ ἀποβλέπει στὸν ἀδελφὸ μας, στὸν πλησίον, στὸν συνάνθρωπό μας! Ὅταν ὅμως δὲν ἀποβλέπει στὸν ἀδελφὸ, ἀλλὰ στὸ ἐγώ, ὅχι στὴ συμπαράσταση τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ στὴ δική μας διαφήμιση καὶ προβολή; Τότε μιὰ τέτοια παραποίηση, μιὰ τέτοια προβολή, γίνεται τῆς ἀρετῆς προσβολή. Νὰ τὸ χειρότερο ψέμα. Ὅχι αὐτὸ που προφέρουν τὰ χεῖλη, ἀλλὰ αὐτὸ που βγαίνει ἀπὸ τὴν καρδιά. Τὸ ψέμα που κάνει ψεύτικο τὸν ἄνθρωπο, που ψευτίζει τὴν πνευματικὴ του ζωὴ. Αὐτὸν τὸν φαρισαϊσμὸ χτύπησε ὁ Χριστός. Ἐμεῖς;

ΖΩΗ

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ» Σ.Α., Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἴπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

Εἶσαι ἄνθρωπος;

Ἀξίζει νὰ διαβάσουμε σήμερα ἓνα κείμενο ἀληθινὰ ἀριστουργηματικό. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι γραμμένο σὲ ὅλους τοὺς Διεθνεῖς Ὄργανισμούς, στὰ Κοινοβούλια, στὰ ἐκπαιδευτικὰ Ἰδρύματα, παντοῦ. Νὰ ἀποτελεῖ τὸν ὁδηγό τους. Ἐκεῖ νὰ καθρεφτίζονται. Νὰ ἐξετάζουν τὸν ἑαυτό τους. Νὰ τὸ βάζουν ρυθμιστὴ στὴ ζωὴ τους. Τὸ κείμενο αὐτὸ εἶναι γραμμένο ἀπὸ ἓνα μεγάλο γνώστη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο, ποὺ γνώριζε ὅσο λίγοι τὰ μυστικά της. Τοὺς ἀγῶνες της, τὶς δυσκολίες της, τὰ κονταροχτυπήματά της, τὶς πτώσεις καὶ ἀνορθώσεις της, ἀλλὰ καὶ τοὺς τρόπους γιὰ νὰ ἀσκηθεῖ καὶ νὰ προχωρήσει νικηφόρα στὴ ζωὴ.

Οἱ ἄνθρωποι, μᾶς τονίζει, πρέπει νὰ γίνουν ἄνθρωποι. Νὰ συνειδητοποιήσουν τὴν μεγάλη ἀποστολή τους. Νὰ κυριαρχοῦν στὸν ἑαυτό τους, νὰ δαμάζουν τὰ πάθη τους, νὰ μὴν ἀφήνουν τὰ ἔνστικτα νὰ τοὺς διευθύνουν. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἐξουσιάζει τὸν ἑαυτό του, γίνεται χειρότερος καὶ ἀπὸ τὰ ζῶα. Θηριοδέστερος καὶ τῶν θηρίων.

«Ἐλα καὶ γίνε ἄνθρωπος, γιὰ νὰ μὴ διαψεύσεις τὸν τίτλο σου αὐτό. Καταλάβετε αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα; Ἰσχυρίζεσαι πὼς εἶσαι ἄνθρωπος. Ναί, ἀλλὰ μονάχα στὸ ὄνομα, ὄχι ὅμως καὶ στὸ φρόνημα. Διότι ὅταν σὲ βλέπω νὰ ζεῖς ἀπερίσκεπτα, πὼς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο καὶ ὄχι βόδι;

«Ὅταν σὲ βλέπω νὰ ἀρπάξεις, πὼς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο καὶ ὄχι λύκο;

«Ὅταν σὲ βλέπω δολερό, πὼς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο καὶ ὄχι φίδι;

«Ὅταν σὲ βλέπω νὰ ἔχεις δηλητήριο στὸ στόμα, πὼς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο καὶ ὄχι ἀσπίδα (φαρμακερὸ φίδι);

«Ὅταν σὲ βλέπω νὰ γίνεσαι ἀνόητος, πὼς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο καὶ ὄχι ὄνο;

«Ὅταν σὲ βλέπω ψυχρὸ καὶ ἀναίσθητο, πὼς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο καὶ ὄχι πέτρα; Καὶ συνεχίζει:

«Ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωσε μεγαλεῖο. Ἐσὺ γιατί προδίδεις τὴν εὐγένεια τῆς φύσεώς σου; Τί κάνεις; πές μου. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τὴν ἰκανότητα νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὰ ζῶα καὶ νὰ προσφέρουν σ' αὐτὰ κάτι ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τους; Ἐκπαιδεύουν παπαγάλους νὰ μιμοῦνται τὴν ἀνθρώπινη φωνὴ καὶ ἔτσι μὲ τὴν τέχνη θριαμβεύουν πάνω στὴ φύση. Ἡμερώνουν λιοντάρια, ὥστε νὰ τὰ τραβᾶνε μέσα σὶς δημόσιες πλατεῖες. Τὸ λιοντάρι ἓνα ἀτίθασο θηρίο, τὸ ἡμερώνεις. Καὶ τὸν ἑαυτό σου τὸν κάνεις πιὸ ἄγριο καὶ ἀπὸ τὸν λύκο. Καὶ τὸ χειρότερο. Καθένα ἀπὸ τὰ ζῶα

ἔχει ἓνα ἐλάττωμα: Ὁ λύκος τὸ ἀρπακτικό, τὸ φίδι τὸ δολερό, ἡ ἀσπίδα τὸ φαρμακερό. Δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν πονηρὸ ἄνθρωπο. Αὐτὸς δὲν ἔχει ἓνα, ἔχει πολλά. Καὶ ἀρπακτικὸς γίνεται καὶ δολερὸς καὶ φαρμακερὸς καὶ μαζεύει στὴν ψυχὴ του ὅλες τὶς κακίες τῶν ζῶων... Εἶσαι ἄνθρωπος. Ἀπόδειξέ το μου πραγματικά. Ὁχι, γιατί ἔχεις ψυχὴ, ἀλλὰ γιατί ἔχεις ἀνώτερα φρονήματα, ἀνθρώπινα αἰσθήματα. Εἶσαι κύριος τῶν ζῶων καὶ ἐσὺ ἕγινες δοῦλος στὰ ζῶα πάθη σου;»

Παρὰ λίγο δολοφόνος

Μεταφέρουμε τὸ περιστατικό, ὅπως δημοσιεύθηκε σὲ μηνιαῖο περιοδικό. Δείχνει καθαρὰ τὸν παραλογισμό τῆς ἐποχῆς μας. Ἀφορᾶ τὴν ἔκτρωση, τὸ ἔγκλημα τῶν ἐγκλημάτων, τὴν διαστροφή τῶν διαστροφῶν. Γιατὶ μιὰ γυναίκα ποὺ ἐν ψυχρῷ ἀποφασίζει νὰ σκοτώσει τὸ παιδί της, τὴν ὥρα ἐκεῖνη διαστρέφει τὴ φύση της, τὸ μητρικὸ φίλτρο, τὴν ἴδια τὴν ἀγάπη.

«Μιὰ μητέρα μπῆκε στὸ ἰατρεῖο τοῦ οἰκογενειακοῦ της γιαιτροῦ, κρατώντας στὴν ἀγκαλιά της ἓνα χαριτωμένο παιδάκι μόλις ἐνὸς χρόνου. Κάθισε στὸ κάθισμα κοντὰ στὸ γιαιτρὸ καὶ τοῦ εἶπε:

—Γιαιτρέ, σὲ παρακαλῶ, βοήθησέ με. Τὸ μωρό μου εἶναι μόλις ἐνὸς χρόνου καὶ ἐγὼ εἶμαι ξανὰ ἔγκυος καὶ δὲν θέλω νὰ ἔχω δυὸ παιδιά, τόσο κοντὰ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο.

—Καὶ τί θέλεις νὰ κάνω; ρώτησε ὁ γιαιτρός.

—Νὰ μοῦ ἀφαιρέσεις τὸ παιδί αὐτό, ἀπάντησε ἡ γυναίκα.

Ὁ γιαιτρός, ἀφοῦ σκέφθηκε σοβαρὰ γιὰ λίγο, εἶπε:

—Νομίζω πὼς ὑπάρχει μιὰ καλύτερη λύση γιὰ τὸ πρόβλημά σου. Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ ἔχεις δυὸ παιδιά τόσο κοντὰ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο, ἡ καλύτερη λύση εἶναι νὰ σκοτώσουμε τὸ μωρὸ ποὺ ἔχεις στὴν ἀγκαλιά σου, παρὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔχεις στὴν κοιλιά σου. Αὐτὸ εἶναι εὐκολότερο —ἀφοῦ ἔτσι κι ἀλλιῶς θὰ σκοτώσουμε τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο— κι ἀποφεύγεται καὶ ὁ κίνδυνος γιὰ τὴ δική σου τὴ ζωὴ.

Καθὼς ἡ γυναίκα τὸν ἄκουγε σοκαρισμένη, ὁ γιαιτρός ἔβγαλε ἓνα μαχαίρι καὶ εἶπε στὴ μητέρα νὰ ξαπλώσει τὸ παιδί κάτω καὶ νὰ γυρίσει τὸ κεφαλάκι του ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Ἡ γυναίκα κόντεψε νὰ λιποθυμήσει ἀπὸ τὴν τρομάρα της καὶ πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμα ἀρπάζοντας γερὰ τὸ παιδί της καὶ φωνάζοντας:

—Δολοφόνε!

Ὁ γιαιτρός τότε τῆς ἐξήγησε ἤρεμα ὅτι ἡ πρότασή του νὰ σκοτώσουν τὸ ἤδη γεννημένο παιδί της δὲν ἦταν χειρότερη ἀπὸ τὴ δική της νὰ σκοτώσουν τὸ ἀγέννητο. Τὸ ἓνα δὲν θὰ ἦταν λιγότερο ἔγκλημα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἡ μόνη διαφορὰ ἦταν ἡ ἡλικία τοῦ θύματος.»

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Κανένας πιά δέν ἀμφιβάλλει. Βαθιά ἡ κρίση. Κρίση ἀξιών. Κρίση ἠθικῆς εὐαισθησίας. Σήψη παντοῦ. Κολυμπᾶμε στὴ λάσπη, στὴν εὐτέλεια τοῦ πολιτικοῦ συμφεροντολογισμοῦ. Ἡ πρόκληση, τὸ ἀδιάντροπο ψέμα, οἱ σκοπιμότητες, ἡ ὑποκρισία τῆς διπλωματίας, κυριαρχοῦν καὶ κυβερνοῦν στὴν ἐποχὴ μας. Ἐν τῷ μεταξὺ κανένας πιά δέν ἐμπιστεύεται κανέναν. Χάθηκε ἡ ἐμπιστοσύνη στοὺς θεσμούς. Ἐκεῖνο ποὺ προέχει τὴ στιγμή αὐτὴ εἶναι νὰ ἐπανέλθει στὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ, ποὺ πιστεύει στὶς ἀξίες καὶ ἀγωνίζεται γι' αὐτές, ἡ κλονισθεῖσα ἐμπιστοσύνη. Καὶ θὰ ἐπανέλθει ἀρκεῖ νὰ κερδηθεῖ ἡ πὶὸ δύσκολη μάχη, ἡ μάχη τῆς ἀλήθειας. Κάθαρση χωρὶς συγκαλύψεις καὶ ὑπεκφυγές παντοῦ. Χρειάζεται πνευματικὴ λεβεντιά, ἄνθρωποι καθαροί, ἀκέραιοι. Προσωπικότητες ποὺ δέν σκέπτονται τὶς ἐπόμενες ἐκλογές, ἀλλὰ τὶς ἐπόμενες γενεές. Ἰδιαίτερα στοὺς κρίσιμους αὐτοὺς καιροὺς τοῦ κλονισμοῦ τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών, ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ νὰ θωρακισθεῖ ἡ δικαιοσύνη καὶ ὅσοι τὴν ὑπηρετοῦν νὰ δείξουν πάνω στὰ πράγματα τὴν εὐσυνειδησία καὶ ἀκεραιότητά τους. Ὅπωςδήποτε τὸ ὄχυρὸ τῆς δικαιοσύνης δέν πέφτει, ἔστω καὶ ἂν φαίνεται πρὸς στιγμή νὰ κλονίζεται. Στὸ τέλος πέφτουν ἐκεῖνοι ποὺ ἐπιχειροῦν νὰ τὸ ρίξουν. Καὶ αὐτοὺς πρέπει κανεὶς νὰ λυπᾶται. Ἀλίμονο στοὺς καταφρονητὲς τοῦ δικαίου, ποὺ λησμονοῦν, πὼς κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης δέν κρίνουν. Κρίνονται. Ἀποκαλύπτουν τὸ ἠθικὸ τους ἀνάστημα. Καὶ οὐαὶ στὸν δικάζοντα ποὺ ἀντὶ μὲ τὶς ἀποφάσεις του νὰ φανερώσει τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο του, δείχνει τὴν πνευματικὴ του μικρότητα, τὴν ἠθικὴ του ἀνεπάρκεια.

ΤΟΥΣ ΕΝΟΧΛΕΙ ΚΑΙ Ο ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ;

Ὁ πρόεδρος τῆς Ρωσίας Βλαδὶμὶρ Πούτιν ἀπαγόρευσε διὰ νόμου τὶς βλασφημίες καὶ τὶς βρισιές καὶ ἐδῶ ἡ κυβέρνηση θέλει νὰ καταργήσει τὶς διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα γιὰ βλασφημία, καθύβριση θρησκευμάτων καὶ περιύβριση νεκρῶν. «*Ἐπικίνδυνη κερκόπορτα ποὺ μπορεῖ νὰ ὀδηγήσει σὲ αὐξησὴ κρουσμάτων ρατσιστικῆς βίας μὲ θρησκευτικὸ ὑπόβαθρο καὶ συνακόλουθα στὴ θρησκευτικὴ αὐτοδικία ἀνοίγει ἡ κυβέρνηση μὲ τὴν δρομολογούμενη κατάργηση τοῦ ἔβδομου κεφαλαίου τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα (Π.Κ.). Πρόκειται γιὰ ἐκεῖνες τὶς διατάξεις ποὺ δροῦν ὄχι μόνο κατασταλτικὰ, ἀλλὰ κυρίως προληπτικὰ, ὥστε τὸ κράτος μὲ τὴν ἀπειλὴ τῆς ποινικῆς μεταχείρισης νὰ ἀποτρέπει τὶς θρησκευτικὲς συγκρούσεις καὶ τελικὰ νὰ προστατεύσει τὴν κοινωνικὴ εἰρήνη καὶ τὴν κοινωνικὴ συνοχή*». Ἡ κυβέρνηση καὶ τὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης δείχνουν νὰ προσκολλοῦνται σὲ μιὰ ἐπικίνδυνη ἰδεοληψία, ποὺ παρερμηνεῦει τὸν ὑφιστάμενο Ποινικὸ Κώδικα καὶ τὶς ποινές του γιὰ τὴν κακόβουλη βλασφημία, τὴν καθύβριση θρησκευμάτων καὶ τὴν περιύβριση νεκρῶν. Οἱ ἀντιδράσεις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κρήτης καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος στὴν πρόθεση τῆς κυβέρνησης νὰ καταργήσει τὶς συγκεκριμένες διατάξεις ἦταν ἰδιαίτερα σφοδρές. Ἐνοχλεῖ τὴν κυβέρνηση, ὅτι ὁ Π.Κ. τιμωρεῖ τὴν κακόβουλη καθύβριση κάθε γνωστῆς θρησκείας;

ΕΜΦΥΤΟΣ Ο ΠΟΘΟΣ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ

«*Ἀλαζονεία ἢ ὕβρις ἢ προσπάθεια γιὰ ἀνάσταση νεκρῶν; Ἡ ἐπαναφορὰ σὲ λειτουργία ἐγκεφάλων κοίρων ποὺ εἶχαν πεθάνει φέρνει πάλι στὸ προσκήνιο τὸ ἠθικὸ δῆλημα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου νὰ σπάσει – χρησιμοποιώντας τὴν ἐπιστήμη – τὰ δεσμὰ τῆς θνητῆς ζωῆς. Μποροῦμε νὰ ἀνατρέψουμε τὸν θάνατο; Ἡ πρόσφατη εἶδηση ὅτι Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες κατάφεραν νὰ φέρουν πίσω στὴ “ζωὴ” τὸν ἐγκέφαλο ἀποκεφαλισμένων κοίρων, τέσσερις ὁλόκληρες ὥρες μετὰ τὸν θάνατό τους, εἶναι σίγουρα ἐλπιδοφόρα – εἰδικὰ γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση καταστάσεων, ὅπως τὰ ἐγκεφαλικά ἐπεισόδια ποὺ νεκρώνουν τμήματα τοῦ ἐγκεφάλου προκαλώντας διαταραχές στὴ λειτουργικότητα τοῦ ἀσθενοῦς...*» Γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο ὁ θάνατος ἔχει γίνει ἓνα φόβητρο. Δὲν θέλει νὰ τὸν σκέπτεται. Καὶ ἀρέσκεται νὰ ξεγελάει τὸν ἑαυτό του μὲ αὐταπάτες καὶ ψευδαισθήσεις. Ἐτσι δὲν ἐξηγοῦνται καὶ τὰ σχέδια μερικῶν ποὺ ὄνειρεύονται μιὰ ἀτελείωτη ζωὴ κάτω ἐδῶ στὴ γῆ; Φαντάζονται πὼς μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης δὲν θὰ γνωρίσουν γεράματα. Χίμαιρες ποὺ συντρίβονται πάνω στὴ σκληρὴ πραγματικότητα. Ὅπωςδήποτε ὁ πόθος τῆς ἀθανασίας εἶναι ἔμφυτος, βαθιὰ ριζωμένος στὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Δημιουργό. Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι φυσικὴ ἡ ἀποστροφή του στὸν θάνατο. Καὶ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ἀναστημένος Κύριός μας καὶ μᾶς λέει: Μὴ φοβόσαστε, μὴν ἀμφιβάλλετε. Σᾶς δείχνω τὴν ἐλπίδα σας, μὲ τὴν λαμπροφόρο Ἀνάστασή μου ποὺ εἶναι καὶ δική σας Ἀνάσταση.

ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΗ ΠΙΑ Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Οἱ ἀδίστακτες ἐπιθέσεις στὴ Σρι Λάνκα δὲν εἶναι μεμονωμένο γεγονός. Ἡ διεθνὴς τρομοκρατία, ἀνεξέλεγκτη πιά, ἔχει γίνει τὸ ὑπ' ἀριθμὸν ἓνα πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας. Ἀνησυχεῖ ἔντονα ἰδιαίτερα τὶς εὐρωπαϊκὲς κυβερνήσεις καὶ ἀπειλεῖ ἀκόμα καὶ τὴν παγκόσμια οἰκονομία. Πάψαμε πιά νὰ μιλάμε γιὰ ἀπλὴ τρομοκρατία, ἀλλὰ γιὰ «παγκοσμιοποίηση τοῦ τρόμου». Οἱ ἀπειλές γιὰ νέα τυφλὰ χτυπήματα τῶν τζιχαντιστῶν – καὶ ὄχι μόνο – σὲ Εὐρώπη καὶ Ἀμερικὴ κάνει τὴ Δύση ἀπεγνωσμένα νὰ ἀναζητεῖ νέους μηχανισμοὺς συλλογικῆς ἀσφάλειας. «*Ἡ μάχη ἐναντίον τῆς διεθνούς τρομοκρατίας δὲν μπορεῖ νὰ διεξαχθεῖ μόνο ἀπὸ μία ἢ δύο χῶρες. Μιὰ συλλογικὴ καὶ γενικευμένη ἀπειλὴ ἀπαιτεῖ συλλογικὴ ἀπάντηση καὶ διεθνή συνεργασία*». Πρέπει ὅμως ὅλοι νὰ συνειδητοποιήσουν, πὼς «*κεντρικὸ ρόλο στὴν καταπολέμηση τῆς τρομοκρατίας θὰ διαδραματίσει ἡ ἐπίλυση τῶν προβλημάτων ποὺ τὴν τροφοδοτοῦν: τῶν περιφερειακῶν συγκρούσεων, τοῦ λαθρεμπορίου ὄπλων καὶ τοῦ ὀργανωμένου ἐγκλήματος*». Πρέπει ὅλοι νὰ ἀντιληφθοῦμε, πὼς χωρὶς τὴν ἐπικράτηση τῆς δικαιοσύνης, τὸν σεβασμὸ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τὴν δίκαιη κατανομὴ τοῦ πλούτου, τὴν καταπολέμηση τῆς ἀνεργίας, θὰ ματαιοπονοῦμε. Ἀλλὰ ἡ δικαιοσύνη προϋποθέτει πνευματικὴ δύναμη, πνευματικὴ θεώρηση τῆς ζωῆς. Καὶ δυστυχῶς αὐτὴ σήμερα λείπει. Ἡ Εὐρώπη λησμόνησε τὶς ἠθικὲς ἀρχές, πάνω στὶς ὁποῖες θέλησαν νὰ τὴν στηρίξουν οἱ πρωτεργάτες της.

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰπποκόρατους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ